

calendar

Fanny Tardini s-a născut la Trieste (Italia), în anul 1823 (nu se cunosc ziua și luna nașterii sale).

Împreună cu tatăl, mama și fratele său, Alfredo, părăsește Triestul și se stabilește la Galați, unde tatăl său deschide sucursala unei agenții de vapoare cu sediul central la Trieste.

La Galați, Fanny Tardini juca teatru la șezătorile artistice ale coloniei italiene, iar prin 1850 o găsim în trupa lui Costache Caragiale și I. A. Wachmann, la Teatrul „Momolo”, în drama *Idiotul*, alături de Mihail Pascaly.

Între 1851—1855, Fanny Tardini continuă să joace pe scena Teatrului cel Mare, viitorul Teatru Național din București.

Din 1859, Fanny Tardini își alcătuiește o trupă proprie cu care face cunoscutele turnee în Bucovina și Transilvania. Aici era angajat ca sufler Mihail Eminescu.

Contribuind într-o mare măsură la răspindirea gustului de teatru, Fanny Tardini a jucat întotdeauna primele roluri în numeroase drame și melodrame, având creații remarcabile în *Maria Tudor*, *Două orfeline*, *Căderea orașului Missolonghi*, *Cerșetorii în haine negre* ș.a.

La 23 aprilie 1908, Fanny Tardini, uitată de toți, își sfârșește viața, în vîrstă de 85 de ani, la Galați, orașul său adoptiv, unde a și fost înmormintată.

Barbu Delavrancea s-a născut la 11 aprilie 1858, în mahalaua Delea Nouă din București, iar după unii biografi, în satul Suhac (Ialomița), la 27 noiembrie 1857.

Urmează școala primară din str. Columbelor (iar după alții în curtea bisericii Sf. Gheorghe nouă), pentru ca, în 1870, să-și continue studiile la liceul Sf. Sava, pînă în 1877, cînd își ia bacalaureatul. În această epocă începe să scrie primele versuri. Absolvă apoi facultatea de drept.

În 1887, Barbu Delavrancea scoate revista „Lupta literară”.

A mai colaborat la „Epoca”, la „Revista nouă” a lui B. P. Hașdeu, la „Viața” lui Al. Vlahuță, la „Rominul” ș.a.

În 1892, scoate ziarul „Voința națională”.

Multilateral în activitatea creatoare, Barbu Delavrancea, prieten cu Al. Vlahuță și cu I. L. Caragiale, a dat teatrului românesc cunoscuta sa trilogie istorică: *Apus de soare* (1909), *Viforul* (1910), *Luceafărul* (1910), precum și dramatizarea nuvelor sale *Irinel* (1912) și *Hagi Tudose* (1913).

Barbu Delavrancea rămîne în istoria noastră literară una din figurile de seamă ale începutului secolului al XX-lea, atît în nuvelistică, cit și în dramaturgie.

Barbu Delavrancea moare în timpul războiului, la 29 aprilie 1918, la Iași.